

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně: **T. T. T. T.**, zast. Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátkou se sídlem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. února 2014, č. j. MV-8581-6/SO/sen-2012, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl žalovaný odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 29. 12. 2011, čj. OAM-91947-10/DP-2011 (dále „správní orgán I. stupně“), kterým bylo řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno s tím, že žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podala žalobkyně v době, kdy k tomu již nebyla oprávněna. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně současně potvrdil.

[2] Žalobkyně se žalobou ze dne 24. března 2014 domáhá přezkoumání uvedeného rozhodnutí žalovaného podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.).

[3] V žalobě nejprve zmínila, že na území České republiky pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s platností od 26. 7. 2006 do 25. 7. 2011. Následujícího dne, tedy **26. 7. 2011**, učinila žalobkyně pokus o osobní předání žádosti u správního orgánu I. stupně, který její žádost vrátil s vysvětlením, že jí již nesvědčilo oprávnění k jejímu podání, neboť tak neučinila ve lhůtě stanovené v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Další žádost o povolení prodloužení doby pobytu doručila žalobkyně dne **10. 8. 2011** prostřednictvím držitele poštovní licence. Řízení o této žádosti správní orgán I. stupně zastavil s tím, že k jejímu podání již žalobkyně nebyla z důvodu opožděnosti oprávněna. Tvrdila, že pokud následně žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako správné potvrdil, nepostupoval v intencích ust. § 2 odst. 1, 2 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“). Svým přístupem žalovaný porušil ust. § 7 a ust. § 8 odst. 1 správního řádu, neboť nedodržel zásadu zachování rovnosti dotčených osob, zákaz diskriminace a nedostál své povinnosti dbát na dodržování rámcově jednotného postupu. V daném případě bylo povinností žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně, vyzvat žalobkyni v přiměřené lhůtě k odstranění vad jejího podání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu.

[4] Konkrétní pochybení spatřovala žalobkyně v nesprávné aplikaci ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve spojení s ust. § 41 správního řádu. Odkázala dále na ust. § 40 odst. 2 správního řádu, podle kterého se v pochybnostech považuje lhůta za zachovanou, dokud se neprokáže opak. Žalobkyně údajně po celou dobu plynutí lhůty pro včasné podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu byla ve stavu dočasné pracovní neschopnosti. Správnímu orgánu I. stupně předložila rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti potvrzující pracovní neschopnost pouze od 20. 7. 2011. Dle žalobkyně bylo povinností správního orgánu vyzvat žalobkyni k doložení překážek na její vůli nezávislých, které jí bránily včasnému podání žádosti v době plynutí zákonné lhůty pro toto podání.

[5] Z důvodů vytýkaných navrhla napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Rovněž požadovala náhradu nákladů v souvislosti s tímto řízením vynaložených.

[6] Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 23. dubna 2014 zopakoval žalobní námitky a v ostatním prakticky odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se dostatečným a srozumitelným způsobem s danou věcí vypořádal. Upozornil, že dle ustálené soudní judikatury nebylo povinností správního orgánu vyzývat žalobkyni k doložení dalšího potvrzení o pracovní neschopnosti (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2014, č. j. 6A 32/2010-27). Nelze tak přisvědčit námitce žalobkyně, že by měl správní orgán při absenci jakýchkoli jejích tvrzení vyzývat žalobkyni k doplnění žádosti o důkazy, jež by nasvědčovaly včasnosti podání žádosti v souladu s ust. § 47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Současně doplnil, že i kdyby bylo rozhodováno o žádosti uplatněné dne 26. 7. 2011, na výsledku by se ničeho nezměnilo, neboť ani jedna z nich nebyla podána v zákonné lhůtě. Skutečný stav věci byl zjištěn řádně, a proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[7] Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou ze dne 23. června 2014. Odkázala na obsah ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanoví dva způsoby určení lhůty pro podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému

pobytu, přičemž v případě dodržení jedné z těchto alternativ je žádost podána včas a lhůta je zachována. Žalobkyně se domáhala posouzení včasnosti své žádosti podle alternativy druhé, podle níž je cizinec oprávněn podat žádost do tří pracovních dnů po zániku důvodů na jeho vůli nezávislých, které mu zabránily v podání žádosti ve lhůtě určené prvním způsobem (žádost je nutno podat nejdříve 90 dnů a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti dosavadního povolení k pobytu). Žalobkyně dala jasně na vědomí, že žádost podává ve lhůtě určené podle druhého způsobu. V souladu s ust. § 40 odst. 2 správního řádu, pokud měly správní orgány pochybnosti o zachování lhůty, měly považovat lhůtu za zachovanou. Důkazní břemeno za nedodržení lhůty nese dle přesvědčení žalobkyně správní orgán, a proto účastník řízení není povinen dodržení lhůty prokazovat.

II. Skutková zjištění

[8] Krajský soud k výslovné žádosti žalobkyně nařídil ve věci jednání na den 11. 9. 2014. Den před jednáním požádala zástupkyně žalobkyně o jeho odročení s tím, že žalobkyně t. č. pobývá ve Vietnamu. Poté krajský soud vyzval zástupkyni žalobkyně, aby sdělila, kdy se bude žalobkyně opět nacházet v České republice. Z odpovědi ze dne 16. 9. 2014 vyplynulo, že dle informace podané přímo žalobkyní se tato vrátí do České republiky 10. 11. 2014. Krajský soud obratem nařídil nový termín jednání na den 25. 11. 2014, přičemž opět den před tímto jednáním požádala zástupkyně žalobkyně o stanovení nového termínu, neboť se jí nepodařilo žalobkyni po návratu z Vietnamu dosud kontaktovat. Krajský soud dospěl k závěru, že další omluvě již vyhovět nelze, neboť je to sama žalobkyně, která by se měla o průběh řízení aktivně zajímat. A to zejména poté, kdy krajský soud její první žádosti vyhověl a stanovil nový termín jednání. Žalobkyně svou nečinností zjevně klade překážky pro řádný průběh soudního řízení. Její přístup krajský soud již nemohl akceptovat, a proto jednání proběhlo bez její přítomnosti. Ze správního spisu následně ověřil tento skutkový stav věci.

[9] Podáním ze dne 1. srpna 2011, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 10. srpna 2011, požádala žalobkyně „o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu“. K žádosti, kromě nezbytných a zákonem o pobytu cizinců požadovaných dokladů, připojila své prohlášení, že v době od 20. 7. do 26. 7. 2011 byla nemocná. K tomuto doložila kopii rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ve shora uvedené době. Z následného podání zástupkyně žalobkyně ze dne 18. 10. 2011 vyplývá, že žalobkyně podala svoji žádost již dne 26. 7. 2011, a považuje tuto žádost za žádost řádně podanou ve lhůtě 3 dnů po odpadnutí překážky na vůli žalobkyně nezávislé.

[10] Správní orgán I. stupně následně rozhodl o žádosti žalobkyně uplatněné dne 1. srpna 2011 tak, že řízení o ní, podle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, zastavil. V odůvodnění odkázal na ust. § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců s tím, že žalobkyně nepodala svoji žádost ve lhůtě stanovené v § 47 odst. 1 téhož zákona. Objasnil, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu v době od 26. 7. 2006 do 25. 7. 2011. S přihlédnutím k ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců **byla oprávněna podat žádost o prodloužení svého pobytového statusu v době od 27. 4. 2011 do 12. 7. 2011.** I přes doloženou pracovní neschopnost nebylo možno žalobkyni vyhovět,

neboť nemoc, jako objektivní skutečnost, nastala až dne 20. 7. 2011, přičemž poslední den lhůty pro včasné podání žádosti připadl na den 12. 7. 2011.

[11] V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobkyně namítla, že není zcela zřejmé, o jaké věci, resp. žádosti, bylo fakticky rozhodováno. Rozhodnutí, které napadla odvoláním, bylo vydáno pod sp. zn. OAM-91947-10/DP-2011. Byla však přesvědčena, že řízení je vedeno pod sp. zn. MV-90773/OAM-2011. Mělo se jednat o řízení, kdy žádost byla žalobkyni vrácena správním orgánem s průvodním dopisem ze dne 16. 8. 2011. V této žádosti totiž žalobkyně argumentuje a dokládá důvody, pro které podala žádost o prodloužení k dlouhodobému pobytu až dne 26. 7. 2011. Pokud byla tato žádost vrácena žalobkyni jednak osobně, a posléze ještě poštou, pak žalobkyně očekávala jasné stanovisko správního orgánu, zda žádost uznává či neuznává za podanou, event. výzvu ke konkretizaci a doložení skutečností, že žádost byla podána ve lhůtě tří dnů po odpadnutí překážky na vůli žalobkyně nezávislé. Závěrem zdůraznila, že pokud by správní orgán žalobkyni řádně vyzval k osvědčení nezbytných skutečností, byla by schopna doložit, že její pracovní neschopnost započala již dne 8. 7. 2011. Trvala proto na zrušení rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

[12] O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný dne 14. 2. 2014. Zopakoval průběh řízení před správním orgánem I. stupně o žádosti žalobkyně ze dne 1. 8. 2011 doručené dne 10. 8. 2011. Zdůraznil, že poslední den lhůty původně uděleného povolení k dlouhodobému pobytu připadnul na den 25. 7. 2011. S odkazem na ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyně povinna podat žádost o jeho prodloužení nejpozději dne 12. 7. 2011. V případě, že existovaly skutečnosti na její vůli nezávislé, pro které nemohla podat žádost v řádné lhůtě, mohla tak učinit, a objektivní okolnosti doložit, ve lhůtě tří pracovních dnů po zániku těchto důvodů. Pokud pracovní neschopnost nastala dne 20. 7. 2011, měla žalobkyně pro včasné podání žádosti lhůtu do 12. 7. 2011. Důvody, o které žalobkyně opírá svoji opožděnou žádost, nicméně nastaly až dne 20. 7. 2011, tedy osm dní po uplynutí lhůty uvedené v ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[13] Následně žalovaný objasnil otázku dvou spisových značek, jak bylo žalobkyní namítáno. Uvedl, že žalobkyni byla žádost doručená dne 10. 8. 2011 vrácena, neboť byla původně posouzena jako žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Po vyjádření zástupkyně žalobkyně a nahlédnutí do spisového materiálu byla tato žádost vyhodnocena jako žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Následně správní orgán posuzoval její včasnost s ohledem na ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a s námitkami žalobkyně se dostatečně vypořádal. Dále žalovaný uvedl, že i kdyby byla posuzována původně uplatněná žádost žalobkyně, tedy žádost podaná dne 26. 7. 2011, pak žalobkyně nepředložila žádné jiné důkazy, nežli ty, o které se opíral správní orgán I. stupně v řízení o žádosti doručené dne 10. 8. 2011. I v tomto případě by byla žádost vyhodnocena jako žádost podaná po lhůtě. Pokud žalobkyně tvrdí, že byla v pracovní neschopnosti již od 8. 7. 2011, pak bylo její povinností tuto skutečnost doložit, když prodloužení dlouhodobého pobytu bylo jistě v jejím zájmu. Správní orgán postupoval plně v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2013, č. j. 4 As 69/2013-44, a proto žalovaný trval na zamítnutí žaloby.

[14] Při jednání provedl krajský soud důkaz listinami, které k jeho výzvě doručil žalovaný za účelem objasnění faktického stavu věci ohledně podání dvou žádostí. Z úředního záznamu sepsaného dne 12. 8. 2011 se podává, že se dne 26. 7. 2011 dostavila žalobkyně ke správnímu orgánu I. stupně s tím, že podává žádost o „další pobyt za jiným účelem“. K žádosti doložila potvrzení úřadu práce. Žalobkyni bylo vysvětleno, že žádost podala opožděně, neboť pobytový štítek byl platný pouze do 25. 7. 2011. Následně žalobkyně vysvětlila, že byla přesvědčena, že má pobytový štítek platnost až do 30. 7. 2011.

[15] Z dalšího úředního záznamu sepsaného téhož dne vyplynulo, že žalobkyně byla dne 26. 7. 2011 u správního orgánu I. stupně přítomna osobně, byl přítomen rovněž tlumočník, přičemž žalobkyně o žádné pracovní neschopnosti nehovořila, byla zjevně zdravá. Protože již neměla oprávnění k podání žádosti o prodloužení ani povolení dlouhodobého pobytu, byl jí vystaven výjezdní příkaz s platností 60 dní. Žalobkyně přitom připustila, že si spletla konec platnosti povoleného pobytu.

[16] V následujících dnech se dostavila osoba, která byl žalobkyní zmocněna k podání žádosti s tím, že dokládá pracovní neschopnost žalobkyně, v důsledku které tato nestihla podat žádost v zákonné lhůtě. Dotyčnému bylo vysvětleno, že platnost pobytu skončila ke dni 25. 7. 2011, žalobkyně měla podat žádost do 12. 7. 2011, přičemž legitimace práce neschopného byla žalobkyni vystavena až dne 20. 7. 2011. Navíc se žalobkyně při osobní návštěvě dne 26. 7. 2011 o žádné nemoci nezmiňovala. Zmocněnec uvedl, že o těchto skutečnostech nevěděl, žádost vzal zpět. Přípisem ze dne 16. 8. 2011 byla žalobkyni vrácena její žádost doručená správnímu orgánu I. stupně dne 10. srpna 2011 s tím, že žalobkyně byla povinna podat tuto žádost osobně (§ 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců).

[17] Dále krajský soud provedl důkaz obsahem sdělení zástupkyně žalobkyně ze dne 30. 7. 2014, z něhož se podává, že žalobkyně nedisponuje žádným listinným dokladem o tom, že byla v pracovní neschopnosti již od 8. 7. 2011, jak je namítáno v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III. Právní úprava a stanovisko krajského soudu

[18] Na projednávaný případ dopadají níže konkretizovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců.

Podle § 44a odst. 3, věta druhá zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahují obdobně ustanovení § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a § 47 tohoto zákona.

Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je žádost o povolení k dlouhodobému pobytu cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

[19] Ze shromážděných, a výše citovaných, důkazů vyplynulo, že žalobkyni byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny s platností od 26. 7. 2006 do 25. 7. 2011. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců mohla žalobkyně o prodloužení doby platnosti pobytu event. o jiný statusový pobyt požádat nejdříve 90

dní a nejpozději 14 dní před uplynutím doby platnosti víza k pobytu. Poslední den lhůty pro včasné podání žádosti připadl na den 12. 7. 2011. Jak vyplývá z úředních záznamů ze dne 12. 8. 2011, žalobkyně se 26. 7. 2011 dostavila ke správnímu orgánu I. stupně se žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu, ke kterému předložila potvrzení úřadu práce. Žalobkyni bylo objasněno, že se na území České republiky nachází již neoprávněně, neboť platnost pobytového štítku skončila dnem 25. 7. 2011. Žalobkyně při této osobní návštěvě uvedla, že se domnívala, že platnost pobytového štítku trvá až do 30. 7. 2011. O žádných zdravotních komplikacích nehovořila, žádný doklad o své nemoci nepředložila. Tomuto jednání byl přítomen tlumočnick vietnamského jazyka.

[20] Ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v sobě zahrnuje prakticky dvě lhůty pro podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Podle „první lhůty“ je nutno podat žádost nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. „Druhá lhůta“ zohledňuje důvody, které mohou objektivně nastat a jsou nezávislé na vůli cizince. Pro tento případ je cizinec oprávněn žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů.

[21] Správní orgán I. stupně rozhodoval o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu sepsané žalobkyní dne 1. 8. 2011 (správnímu orgánu doručena 10. 8. 2011). Učinil tak poté, kdy nejprve žádost přípisem žalobkyni vrátil s tím, že dle zákona o pobytu cizinců je nutné podat ji osobně. Posléze, po objasnění okolností vysvětlených zástupkyní žalobkyně, o této žádosti rozhodl. K dispozici měl rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, z něhož vyplynulo, že žalobkyně se stala práce neschopnou dne 20. 7. 2011. Po vyhodnocení všech okolností případu krajský soud konstatuje, že za objektivně dané situace nemohl správní orgán postupovat jinak, nežli řízení zastavit s odkazem na ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně svoji žádost podala opožděně, tedy v době, kdy již k takovému kroku nebyla oprávněna.

[22] Poslední den lhůty pro včasné podání žádosti připadl na den 12. 7. 2011. Pokud se žalobkyně dovolávala postupu dle § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců, pak pro posouzení žádosti dle „druhé lhůty“, uvedené v tomto ustanovení, podmínky rovněž nesplnila. Z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vyplývá, že žalobkyně se stala práce neschopnou až dne 20. 7. 2011, **tedy osm dní po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro včasné podání žádosti**. Aby bylo možné považovat žádost žalobkyně za žádost podanou v „dodatečné lhůtě 3 dnů“, muselo by se jednat o důvod na vůli žalobkyně nezávislý, který jí **zabránil v podání žádosti do 12. 7. 2011** a tento důvod musel **odpadnout nejpozději tři dny před podáním žádosti**. Žalobkyně však nemůže obhájit důvod, který jí zabránil podat žádost do 12. 7. 2011, a proto nebylo v projednávané věci místo pro postup žalobkyní požadovaný. Ta sice v odvolání tvrdila, že pokud by byla řádně vyzvána, doložila by, že její pracovní neschopnost nastala již dne 8. 7. 2011. Pokud by tomu tak skutečně bylo, krajský soud nemůže rozumět tomu, že by žalobkyně o své vůli nepředložila důkaz, který by jednoznačně svědčil v její prospěch. Ostatně takový důkaz zjevně nebyl v její dispozici, jak následně krajskému soudu potvrdila její zástupkyně. Žalobkyně se tedy zcela bezdůvodně dovolává postupu dle „druhé lhůty“, ačkoli onemocněla až osm dní po uplynutí „první lhůty“ pro včasné podání žádosti. Nelze ostatně přehlédnout, že z citovaných úředních záznamů vyplývá, že žalobkyně se dne 26. 7. 2011, tedy v den ukončení pracovní neschopnosti, osobně dostavila se žádostí,

přičemž o své proběhnuvší nemoci nehovořila, byť byl přítomen tlumočník. Stejně tak nezmínila, že by snad měla být nemocná již od 8. 7. 2011. Opožděné podání vysvětlila svým omylem, neboť se domnívala, že pobytový štítek je platný až do 30. 7. 2011.

[23] Rozhodnutí o prodloužení platnosti povolení k trvalému pobytu bylo v zájmu žalobkyně, stejně jako objasnění důvodů a doložení důkazů, že je její žádost podána včas (ve smyslu „druhé lhůty“). Není proto zřejmé, proč by měla s konkretizací těchto důvodů, na její vůli nezávislých, jež jí zabránily v podání žádosti v řádné lhůtě, jakkoli otálet a vyčkávat s tím na výzvu správního orgánu. Je obecně přijímaným procesním pravidlem, že brání-li účastníkovi řízení v učinění určitého úkonu objektivní překážka, je právě na tomto účastníkovi, aby – jakmile takový důvod odpadne – sdělil tuto skutečnost správnímu orgánu a také ji prokázal, a to zároveň s tímto zmeškaným úkonem (viz § 41 odst. 2 správního řádu). Z ust. § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců přitom nelyne, že by se v případě právě této lhůty měl uplatnit jiný postup. Nebylo by to ostatně ani logické.

[24] K obdobné problematice se již v minulosti vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 19. září 2013, č. j. 4As 69/2013. V bodu [22] svého rozhodnutí uvádí: „Na tomto místě tak Nejvyšší správní soud konstatuje, že nebylo povinností správních orgánů vyzývat stěžovatele k označení důvodů na jeho vůli nezávislých, jež mu zabránily v podání jeho žádosti v řádné lhůtě, ani k jejich prokázání. Stěžovatelem namítané ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu totiž směřuje na odstranění formálních nedostatků žádosti, jež jsou stanoveny v § 37 odst. 2 a § 45 odst. 1 správního řádu (a jejich prostřednictvím případně ve speciálních předpisech). Sama stěžovatelova žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu však takové vady nevykazovala, respektive správní orgány ani nemohly přistoupit k jejímu věcnému přezkoumání, neboť byla podána opožděně a nebyly tak naplněny podmínky vedení řízení. Bylo tedy zcela na stěžovateli, aby označil a doložil důvody, které zakládaly včasnost jeho podání v rámci dodatečné lhůty. Takový postup by ostatně odpovídal i zásadě obezřetného procesního postupu účastníka správního řízení, zvláště v situaci, kdy byl zastoupen advokátem, a nemohl tak být poškozen svou případnou nevědomostí o tom, že včasnost podání své žádosti je povinen v situaci, kdy usiluje využít dodatečné lhůty, řádným způsobem prokázat.“ Stěžejní námitka žalobkyně je tímto názorem Nejvyššího správního soudu jasně zodpovězena.

[25] Dále je pravdou, že správní orgán vnesl do svého rozhodování poněkud zmatek tím, že žádost žalobkyně uplatněnou dne 26. 7. 2011 vyhodnotil jako žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání (žalobkyně v minulosti na území České republiky pobývala za účelem sloučení rodiny), přičemž dospěl k závěru, že žádost je podána opožděně (v zásadě z týchž důvodů jako v projednávané věci). Namísto rozhodnutí o žádosti pak toliko žalobkyni vystavil výjezdní příkaz s platností 60 dní. Fakticky rozhodl teprve o žádosti sepsané dne 1. 8. 2011, k níž žalobkyně navíc doložila ještě rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. K této námitce se vyjádřil žalovaný na straně třetí svého rozhodnutí. S jeho stanoviskem lze v zásadě souhlasit, neboť rozhodnutí o první žádosti by pro žalobkyni nepřineslo žádný pozitivní výsledek. Tak jako tak by byla její žádost posouzena jako žádost podaná po zákonné lhůtě. V tomto prvním případě, jak vyplynulo ze správního spisu, žalobkyně navíc ani svou nemocí neargumentovala.

Jasně však připustila, že se spletla v délce platnosti povoleného pobytu, resp. v datu jeho ukončení (viz část. II, bod [14] a [15]).

[26] Krajský soud rovněž neshledal, že by byly důvodné námitky mířící do porušení konkrétních ustanovení správního řádu (viz část. I, bod [3]). Žalobkyně vznesla tyto námitky toliko obecně, bez toho, aniž by jakýmkoli způsobem konkretizovala, jak se jejich porušení dotýkalo přímo její osoby, event. v čem konkrétně správní orgány vůči žalobkyni vyjmenovaná ustanovení porušily. Správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu, z obsahu spisu nelze seznat, že by k žalobkyni přistupovaly při vyřízení žádosti způsobem nestandardním, neadekvátním či dokonce diskriminačním.

[27] Správní orgány postupovaly v řízení v souladu s požadavkem zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v nezbytném rozsahu, tedy v souladu s ust. § 3 správního řádu. Na základě shora objasněných skutečností neshledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto ji s odkazem na ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

[28] O nákladech řízení rozhodl krajský soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 25. listopadu 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu